

han maaske fundet Naade og Barmhjertighed hos den, der er alle Synderes Ven.

»Dette her nedslaaende Syn er blevet ved at staa mig for Tanken, fordi det har mindet mig om noget forfærdeligt, der nylig hændte mig selv. I hørte jo før, hvem jeg er. I fik ogsaa at vide, hvorfor jeg blev afsat fra mit Embede. Det var Verdens Dom. Men Gud kender Menneskene. Han veed, at det kan hænde for enhver at komme til at svine sig til. Saadan skabte han os — opfyldte af grimme Tanker og onde Lyster saa længe vi drager Aande. Jeg var en Tid dybt nedbøjet af Skam over det, der var overgaaet mig. Men nu veed jeg, at aldrig var jeg vederstyggeligere for Gud, end da jeg forsøgte at gaa ham under Øjnene med mine Dyder. Og aldrig var jeg ham nærmere, end da jeg syndede. Men det skal jeg ikke komme ind paa her. Jeg vil blot fortælle om den Dag, da jeg stod ene paa Landevejen med min syge Hustru og mine Børn, forjaget fra min Præstegaard, forladt af alle, forladt ogsaa af Gud — syntes jeg. Men det var mit Bedrag. Nogle Dage efter faldt jeg i en svær Sygdom. Jeg laa med Feberfantasier, og der var det besynderlige ved det, at hele min Ulykke paa eengang var gleden ud af min Erindring. Jeg var endnu den skyldfri Præst for Favsing og Lime Menighed, og jeg laa syg i min egen Præstegaard og vidste, jeg skulde dø. Saa en